

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Metrostav a. s.,** se sídlem Koželužská 2450/4, Praha 8, zastoupené Mgr. Janem Pechmanem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. 1542/1.30/16-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 7. 2017, č. j. 50 A 41/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále jen „kontrolní orgán“) ze dne 4. 1. 2016, č. j. 24940/5.30/15-9, byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 107 000 Kč za spáchání správního deliktu nesplnění povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a správního deliktu neplnění povinností při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Deliktů se

žalobkyně dopustila tím, že dne 28. 5. a 30. 5. 2015 nezajistila pracoviště – stavbu železničního mostu, tak, aby bylo provedeno zajištění proti pádu z výšky z okolí volných okrajů konce mostní opěry a bočních říms rovnoběžných svahových křídel. Tímto jednáním žalobkyně porušila § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“). Druhého deliktu se dopustila žalobkyně tím, že dne 28. 5. 2015 v rozporu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. nezajistila, aby stolní kotoučová pila na pracovišti byla vybavena ochranným zařízením (krytem pilového kotouče a rozevíracího klínu).

[2] K námitkám žalobkyně kontrolní orgán uvedl, že kontrola byla v souladu s § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) zahájena úkonem bezprostředně předcházejícím předložení služebního průkazu inspektorů a to pořízením fotodokumentace. V řízení nebylo sporu o transparentnosti pořízené fotodokumentace a žalobkyně měla právo se k ní vyjádřit. Pokud by kontrola byla předem žalobkyni oznámena, mohla by se na kontrolu připravit a tím „znehodnotit“ faktický stav pracoviště. Předem ohlášená kontrola by tak mohla vést k účelové změně chování žalobkyně. Stěžejním důkazem v dané věci jsou pořízené fotografie pracoviště. Z ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky (dále jen „nařízení vlády č. 362/2005 Sb.“) vyplývá povinnost přijmout opatření k zabránění pádu z výšky na pracovištích ležících ve výšce nad 1,5 metru. Fotografie i technologický předpis prokazují, že pracoviště bylo vyšší než 1,5 metru (výška mostu byla 9,6 metru). Kontrolní orgán se také vypořádal s námitkami žalobkyně ohledně neprokázání stavu fotodokumentací, kdy u konkrétních fotografií uvedl skutečnosti jimi prokázané. Fotografie prokazují, že se na pracovišti pohybovali pracovníci, z nichž někteří jsou zachyceni v pracovních pozicích. Není relevantní, zda osoby na pracovišti byly zaměstnanci stěžovatele, neboť správní delikt žalobkyně nespočívá v tom, že nezajistil své konkrétní pracovníky proti jejich pádu z výšky, nýbrž že nezajistil pracoviště, bez ohledu na to, jaký pracovník se na něm pohyboval. Povinnost žalobkyně coby zaměstnavatele se vztahuje na všechny fyzické osoby, které se s jeho vědomím zdržují na pracovišti. Zaměstnavatelem dle § 12 a 13 zákona č. 309/2006 Sb. se rozumí i zhotovitel prací, kterým dle smlouvy o dílo ze dne 13. 6. 2014 byla žalobkyně. Pracoviště nebylo dostatečným způsobem zajištěno proti pádu z výšky prostředky kolektivní nebo osobní ochrany dle § 3 nařízení vlády č. 362/2005 Sb.

[3] Ke správnímu deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce kontrolní orgán uvedl, že používáním zařízení není pouhé spuštění stroje a jeho použití v souladu s jeho účelem, nýbrž i činnosti spojené s jeho provozem, včetně údržby a oprav (srovnej § 2 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb.). I při údržbě stroje je nutné zajistit jeho bezpečnost. Pila byla umístěna na pracovišti, měl k ní volný přístup kdokoli z pracovníků. Zároveň nebyla ve smyslu § 3 odst. 1 písm. p) nařízení vlády č. 362/2005 Sb. označena, že je mimo provoz. Pila byla zapojena do přívodu elektrické energie, aby byla prokázána funkčnost pily. Pokud by takto inspektor neučinil, mohla by žalobkyně zpochybnit závěry kontroly, proto se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele. Postup inspektora byl

v souladu se zásadou materiální pravdy, neboť dle § 9 písm. a) kontrolního řádu je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti.

[4] K výši sankce kontrolní orgán uvedl, že přihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobkyně (předmětem podnikání žalobkyně je stavební činnost, patří k největším stavebním společnostem v České republice, působí v oboru 25 let, je držitelkou ocenění „Bezpečný podnik“, dle účetní uzávěrky za rok 2014 měla zisk 435 milionů Kč), uložená pokuta tak není likvidační. Typová závažnost správních deliktů je uvedena v samotném zákoně o inspekci práce s uvedením výše sankcí. Žalobkyně ohrozila životy a zdraví minimálně 5 osob, které se pohybovaly na pracovišti mostních opěr a zároveň všech, kteří mohli použít pilu. Přitěžující okolností bylo, že se žalobkyně dopustila dvou sbíhajících se správních deliktů a skutečnost, že první správní delikt byl prokázán za období dvou dnů, přitom 28. 5. 2015 byla žalobkyně upozorněna na nezajištěné pracoviště a přesto následující den své pracoviště nezajistila. Dále že se v posledních 5 letech dopustila dvou deliktů nezajištění práce ve výškách s pokutou 40.000 Kč a 250.000 Kč, jedná se tak o recidivu. Naopak polehčující okolností byla absence úrazu a odpojení pily od přívodu elektrické energie.

[5] Odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. 1542/1.30/16-5, zamítnuto.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 50 A 41/2016 – 41, zamítl.

[7] Podle krajského soudu kontrolní orgán postupoval v souladu s § 9 písm. e) kontrolního řádu, resp. § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona, neboť v zajišťovací fázi (pořizování fotodokumentace) byl nutný moment překvapení, aby byl zachycen autentický, aktuální a nikým nemodifikovaný stav na pracovišti. Jiným postupem by totiž nebylo dosaženo účelu kontroly. Zapojení pily do zdroje elektrické energie inspektorem kontroly bylo v souladu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce. Jednalo se o případ zvláštního zřetele hodného, jinak by kontrola plnění povinností žalobkyně na úseku bezpečnosti práce nebyla provedena účelně a nebyl by zjištěn skutkový stav v potřebném rozsahu. Krajský soud proto „neshledal v jednání kontrolního orgánu překročení zásady legality, neboť jednal v mezích § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, a to i ve vztahu k naplnění zásady materiální pravdy“.

[8] Krajský soud shledal naplnění skutkové podstaty obou správních deliktů, neboť pořízenou fotodokumentací byl prokázán stav na pracovišti, tedy že žalobkyně nepřijala opatření k zabránění pádu zaměstnanců z výšky a nezajistila, aby pila byla vybavena ochranným zařízením. Oba delikty jsou typově delikty ohrožovací, deliktní odpovědnost žalobkyně je tak dána již pouhým ohrožením zákonem chráněného objektu, není proto vyžadováno přímé zasažení a poškození objektu deliktu. Odpovědnost za spáchání správního deliktu právnickou osobou je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní bez ohledu na zavinění právnické osoby. Již samotným porušením stanovených zákonem povinností je porušen zájem společnosti a dochází k naplnění objektivní stránky správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt je dostačující prokázání těchto porušení. Žalobkyně měla povinnost pilu

vybavit bezpečnostním krytem bez ohledu na to, zda byla v danou chvíli aktivně užívána. Přičemž dle § 2 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky pro bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí, se používáním zařízení rozumí i jejich údržba.

[9] K výši uložené pokuty krajský soud uvedl, že žalovaný řádně přihlédl k poměrům žalobkyně. Byť nedošlo k újmě na zdraví, je nutné přihlédnout k tomu, že předmětné správní delikty jsou typově poměrně závažné. Postup žalobkyně vedl k ohrožení bezpečnosti zaměstnanců. Žalovaný se zabýval závažností správních deliktů. Žalobkyně vzhledem k době a předmětu své činnosti by měla znát bezpečnostní předpisy a zajistit jejich dodržování.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

[12] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť se nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že inspektoři nechali pilu zapojit do přívodu elektrické energie, aniž by krajským soudem byla provedena analýza neurčitého pojmu „případ zvláštního zřetele hodný“. Krajský soud se také nevypořádal s námitkou přednosti zásady legality před zásadou materiální pravdy. Dále se nevypořádal s námitkou, že žalovaný při stanovení výše pokuty hodnotil kritéria nad rámec § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, jestliže jako přitěžující okolnost spatřoval ve skutečnosti, že stěžovatelka působí v oboru a bylo jí uděleno ocenění „Bezpečný podnik“, a naopak neodůvodnil způsob spáchání deliktů, jejich následky a okolnosti spáchání.

[13] Ustanovení § 9 písm. e) kontrolního řádu výslovně stanoví povinnost kontrolního orgánu umožnit kontrolované osobě se účastnit kontroly, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly. Stěžovatelka nedala kontrolnímu orgánu jediný důvod se domnívat, že by mařila kontrolu, proto úvaha soudu o tom, že by stěžovatelka mohla modifikovat pracoviště je velmi obecná, jestliže krajský soud neuvedl konkrétní okolnosti zakládající takový závěr. Výklad § 9 písm. e) kontrolního řádu provedený krajským soudem považuje stěžovatelka za extenzivní, popírající smysl daného ustanovení. Kontrola tak byla provedena nezákonně, přičemž nezákonně pořízený protokol nemohl být důkazem v řízení, proto je nezákonné i následující správní řízení.

[14] Skutková podstata prvního správního deliktu nebyla naplněna, neboť k ohrožení pádem z výšky nedošlo, jelikož stěžovatelka pracoviště náležitě zajistila prostředky kolektivní ochrany (označení pracoviště zákazem vstupu neoprávněných osob; uzavření míst, kde hrozil pád z výšky; neprovádění prací na těchto místech). Pořízená fotodokumentace není průkazná, není z nich zřejmé, kteří konkrétní zaměstnanci se na místě pohybovali a z jakého důvodu. Nelze určit, zda vůbec šlo o případ prací, při kterých jsou podle nařízení vlády zaměstnanci vystaveni nebezpečí pádu.

[15] Také skutková podstata druhého správního deliktu nebyla naplněna. Kotoučová pila sice nebyla vybavena bezpečnostním krytem, avšak nebyla aktivně užívána a byla odpojena od zdroje elektrické energie. Závěr krajského soudu o tom, že stěžovatelka byla povinna opatřit pilový kotouč a rozevírací klín ochranným krytem po celou dobu jejího používání, nemá oporu v právních předpisech. Zákon nepředepisuje konkrétní opatření, je na úvaze stěžovatelky, jaké efektivní opatření přijme (zde odpojení od zdroje energie, omezení manipulovat s pilou jen proškolenými zaměstnanci). Přijetí jiného opatření – odvezení pily z pracoviště vzhledem k probíhající údržbě krytů by bylo nepřiměřené. Ochranný kryt musí být na kotoučové pile umístěn během jejího používání, v daném případě však pila použita nebyla.

[16] Zapojení pily do zdroje elektrické energie stěžovatelka považuje za nezákonné, nelze je ospravedlnit snahou o naplnění zásady materiální pravdy, která nemá přednost před zásadou legality, přitom pojem "případ zvláštního zřetele hodný" musí být vykládán restriktivně s ohledem na okolnosti jednotlivého případu.

[17] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že správní orgány uvedly definici substantiva „používání" ve smyslu § 2 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., dle kterého se používáním zařízení rozumí i jejich údržba. Správní orgány ani krajský soud netvrdily, že by zásada materiální pravdy měla přednost před zásadou legality. Naopak bylo v dané věci postupováno v souladu s oběma zásadami, jestliže inspektor využil oprávnění dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, aby bylo dosaženo účelu kontroly a zjištěny všechny skutkové okolnosti případu. Správní orgány se zabývaly všemi zákonnými kritérii, včetně způsobu spáchání deliktu spočívajícím v konkrétním způsobu ohrožení osob se pohybujících na pracovišti. Posouzení velikosti stěžovatelky bylo výlučně úvahou o osobních poměrech stěžovatele, které mají vliv na výši ukládané pokuty.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[19] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) námitka nepřezkoumatelnosti

[21] Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť byla-li by nepřezkoumatelnost zjištěna, jednalo by se o důvod ke zrušení rozsudku, přičemž nepřezkoumatelnost je vadou zpravidla bránící věcnému přezkumu ostatních námitek.

[22] Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[23] K námitce zapojení pily do zdroje elektrické energie krajský soud uvedl, že kontrolní orgán jednal v souladu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, neboť k účelnému provedení kontroly jsou kontrolní orgány oprávněny zjišťovat komplexní a úplné informace o skutečnostech, které jsou předmětem kontroly. Jednalo se o případ zvláštního zřetele, neboť kontrola má být provedena účelně a efektivně. Krajský soud se tak k námitce vyjádřil a to zcela v souladu s relevantností této námitky pro posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[24] Úvaha krajského soudu o tom, že kontrolní orgán postupoval při kontrole v souladu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce zahrnuje i odpověď na stěžovatelkou namítaný střet zásady legality a materiální pravdy. Krajský soud implicitně uvedl, že zde takový střet dán nebyl z důvodu zákonného postupu kontrolního orgánu. Stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti nevymezila rozsah přezkumu ve smyslu neprokázání funkčnosti a tedy i využitelnosti pily při plnění pracovních úkolů zaměstnanci stěžovatelky. Úvaha krajského soudu o zásadě materiální pravdy a legality tak zcela odpovídala vymezení žalobního bodu, který specifikoval pouze porušení zásady legality. K zásadě materiální pravdy stěžovatelka v žalobě pouze odkázala na citaci publikace „Správní právo procesní“ obsahující obecný závěr o naplnění zásady materiální pravdy cestou zákonnosti (legality). Důvody zvláštního zřetele krajský soud spatřuje v účelnosti a efektivnosti kontroly. Definici naplnění takových důvodů ve smyslu důvodů zvláštního zřetele, tak krajský soud, jakkoli obecně, sdělil. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[25] Podle § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce *se při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.* Z textu daného ustanovení vyplývá, že kritérium závažnosti deliktu zahrnuje zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti spáchání. Krajský soud v rozsudku uvedl, že žalovaný přihlédl ke všem zákonným kritériím a to k poměrům stěžovatelky (nelikvidační výše pokuty, znalost zákonné povinnosti z důvodu předmětu činnosti stěžovatelky a ocenění „Bezpečný podnik“) a závažnosti deliktního jednání stěžovatelky (ohrožení zaměstnanců pádem z výšky a pilou, neprovedení nápravy dle dohody kontrolního orgánu se stěžovatelkou předcházejícího dne o tom, že pracovníci budou používat bezpečnostní postroje s tlumičem pádu a kotvit se). Krajský soud se na str. 7 rozsudku zabýval povahou i následky deliktů, jestliže uvedl, že “*..správní delikty, které jsou kladeny žalobci za vinu, jsou delikty ohrožovací. K vyvození odpovědnosti u těchto ohrožovacích deliktů postačí pouhé ohrožení objektu a není vyžadováno přímé zasažení a poškození objektu.“).*

[26] V čl. V žaloby stěžovatelka konstatovala odůvodnění správních orgánů a obsah odvolání, poté namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů pro absenci

řádného a podrobného odůvodnění, následně citovala znění § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a judikaturu Nejvyššího správního soudu o přezkoumatelnosti úvahy o výši sankce pouze při zohlednění všech zákonných hledisek. Žalobní bod, který by byl v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. způsobilý soudního přezkumu stěžovatelka vymezila teprve tvrzením, že žalovaný nepřípustně přihlédl k ocenění stěžovatelky „Bezpečný podnik" jako k přitěžující okolnosti. Dále že nepřihlédl k povaze správních deliktů a k absenci vzniku škodlivých následků, neboť na pracovišti nedošlo k žádné újmě na zdraví. V kasační stížnosti stěžovatelka namítla absenci odůvodnění rozsudku ve vztahu k námitce o přitěžující okolnosti (předmět činnosti, ocenění „Bezpečný podnik") a způsobu spáchání deliktů, jejich následků a okolností spáchání. Z porovnání obsahu žaloby a kasační stížnosti je patrné, že námitka nezohlednění kritérií při uložení sankce není zcela identická, jestliže citaci § 36 odst. 1 zákona o inspekci nelze považovat za žalobní bod (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, dle kterého „*..náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce").* Stěžovatelka v rozporu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustně rozšířila původně uplatněnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti o další námitky spočívající v nepřihlédnutí ke způsobu spáchání deliktů a okolnostem jejich spáchání.

[27] Soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. posoudil, zda se krajský soud vypořádal s námitkou nepřihlédnutí k povaze správních deliktů stěžovatelky, k absenci škodlivých následků a naopak že žalovaný přihlédl k ocenění „Bezpečný podnik" jako k přitěžující okolnosti. Jak výše uvedeno, krajský soud se výslovně povahou správních deliktů stěžovatelky zabýval, jestliže konstatoval jejich povahu ohrožovacích deliktů a s tím spojenou absenci vzniku škodlivých následků. Tímto se krajský soud vypořádal také s námitkou nepřítomnosti škodlivých následků deliktního jednání stěžovatelky. Z odůvodnění kontrolního orgánu vyplývá, že hodnocení skutečnosti, že stěžovatelce bylo uděleno ocenění „Bezpečný podnik", bylo součástí hodnocení osoby pachatele, jeho osobních a majetkových poměrů stěžovatelky. K tomu krajský soud na str. 11 a 12 rozsudku uvedl, že „*Žalovaný se zabýval závažností správních deliktů, poukázal na to, že žalobce vzhledem k době a předmětu své činnosti by měl nejen znát bezpečnostní předpisy, ale hlavně zajistit jejich dodržování. ...Poměry žalobce byly řádně zhodnoceny.*" Krajský soud se tak implicitně vypořádal s námitkou stěžovatelky o tom, že žalovaný nepřípustně přihlédl k danému ocenění jako k přitěžující okolnosti.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že dle krajského soudu byl postup kontrolního orgánu podle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu nutný z důvodu zachycení autentického, aktuálního a nikým nemodifikovaného stavu pracoviště. Pokud krajský soud nalezl oprávněný zájem na zjištění „nemodifikovaného stavu pracoviště", potom tímto vyjádřil obavu z možného jednání stěžovatelky takový stav modifikovat bez ohledu na konkrétní osobu stěžovatelky, nýbrž pouze z důvodu předmětu kontroly (k tomu více bod 34-35).

[29] Krajský soud se tedy vypořádal se uplatněnými žalobními námitkami, námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu není důvodná.

III. b) vady kontroly

[30] Stěžovatelka namítá, že v rozporu s § 9 písm. e) kontrolního řádu nebyla účastna kontrolních úkonů při výkonu kontroly.

[31] Podle § 9 kontrolního řádu *je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen: a) zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady, b) šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby,....e) umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.*

[32] Podle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je *a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě...., b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba*.

[33] Z protokolů o kontrole dne 28. 5. a 30. 5. 2015 vyplývá, že kontrole prováděné kontrolním orgánem byli přítomni zaměstnanci stěžovatelky (např. Ing. O. S., stavbyvedoucí). Krajský soud uvedl, že kontrola byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu pořízením fotodokumentace před předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě (stěžovatelce). Jakkoli stěžovatelka v kasační stížnosti nespecifikuje úkony kontroly, u kterých nebyla přítomna, se zřetelem k obsahu rozsudku krajského soudu je zřejmé, že její námitka se vztahuje pouze na tu část kontroly, během které byla pořízena fotodokumentace.

[34] Vzhledem k povaze kontrolované (ne)činnosti stěžovatelky se soud ztotožňuje se závěry krajského soudu o nutnosti zajištění účelu kontroly, tedy že vyrozumění stěžovatelky o zahájení kontroly před pořízením fotografií pracoviště by *bránilo splnění účelu nebo provedení kontroly (*§ 9 písm. e) kontrolního řádu). Co se týče deliktu nepřijetí opatření proti pádu z výšky, má soud za to, že deliktní jednání stěžovatelky je kombinací stavu statického (stav na pracovišti, zde na stavbě - volné okraje konce mostní opěry a bočních římsy rovnoběžných svahových křídel) a dynamického (pracovní činnost na stavbě). Vzhledem k povaze stavby a pochybení s ní spojených lze vyloučit možnost stěžovatelky v krátké době stavebně upravit pracoviště do jiného stavu. Naopak však nelze vyloučit omezení pracovní činnosti pracovníků natolik, aby jejich následná nepřítomnost na pracovišti zabránila účelu kontroly a to zdokumentování kontrolovaného stavu. V případě nepřijetí ochranných opatření u pily není vyloučena manipulace s pilou ve smyslu okamžité nápravy nebo odstranění pily z dispozice inspektora kontroly. Proto v obou případech byly dány podmínky neúčasti kontrolované osoby při pořizování fotografií pracoviště.

[35] Nejvyšší správní soud má za to, že podmínku přípustnosti neúčasti kontrolované osoby při kontrole nelze vykládat výhradně ve smyslu následků předchozího jednání

kontrolované osoby, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž ve smyslu hodnocení předmětu kontroly a z toho plynoucí možnosti zmařit zjištění skutečného stavu kontrolovanou osobou. Není-li vzhledem k okolnostem věci (předmět kontroly nebo jednání kontrolované osoby) vyloučeno, že kontrolovaná osoba zmaří účel kontroly, je kontrolní orgán oprávněn provést kontrolní úkony bez přítomnosti kontrolované osoby, avšak jen v rozsahu nezbytném pro zjištění skutkového stavu, aniž by byla nepřiměřeně zasažena práva kontrolované osoby. Krajský soud tak aplikoval ustanovení § 9 písm. e) kontrolního řádu v dané věci zcela v souladu s účelem daného ustanovení, jež hledá rovnováhu mezi zjištěním skutečného stavu věci a zajištěním práv kontrolované osoby. V posuzované věci stěžovatelka neučinila sporným samotné pořízení fotografií (okamžik a místo pořízení), pouze zpochybnila jejich důkazní hodnotu ve smyslu neprokázání deliktního jednání obsahem fotodokumentace. Stěžovatelka tak ani netvrdí, jaké právo jí bylo její neúčastí odepřeno, jestliže její neúčast při pořízení fotodokumentace neměla v daném případě vliv na obsah fotodokumentace, která byla rozhodnutým důkazem pro prokázaní deliktního jednání stěžovatelky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 149/2013 - 41 ze dne 25. 3. 2015, Sb. NSS č. 3248/2015).

[36] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce *je inspektor oprávněn v případech hodných zvláštního zřetele, popřípadě nebezpečí hrozícího z prodlení, nařizovat provedení měření, prohlídek, zkoušek nebo revizí*. Postup pracovníka kontroly spočívající ve zjištění funkčnosti pracovního zařízení považuje Nejvyšší správní soud za obvyklý postup zjištění skutkového stavu věci. Účelem zapojení pily bylo výhradně zjištění její funkčnosti, přitom stěžovatelka netvrdila, že by pila byla nefunkční. Již z tohoto důvodu je námitka stěžovatelky nedůvodná, neboť tvrzená vada rozsudku krajského soudu nebo postupu kontrolního orgánu by neměla vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného, jestliže stěžovatelka zároveň nezpochybňuje pro rozhodnutí podstatné okolnosti – zde funkčnost pily. Nezákonnost rozhodnutí nelze zaměňovat s „bezvadností“ rozsudku nebo tomu předcházejícího postupu, nýbrž výhradně jde o takovou vadu, která svou intenzitou zasahuje do práv stěžovatelky. Jinak řečeno, i kdyby postup kontrolního orgánu spočívající ve vyzkoušení provozuschopnosti pily byl nezákonný, nebyla by žaloba důvodná, neboť stěžovatelka netvrdila, že pila byla nefunkční a tedy nezpůsobilá jakéhokoliv použití při pracovní činnosti zaměstnanců stěžovatelky.

[37] Kontrolní orgán postupoval dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, soud tak provedl přezkum postupu kontrolního orgánu optikou daného ustanovení zákona o inspekci práce. Jak výše uvedeno, soud považuje ověření funkčností pracovního zařízení za obvyklý postup zjištění skutečného stavu věci, který však nebyl dán výjimečností (zvláštností) okolností kontroly pracoviště stěžovatelky, nýbrž povahou kontrolované (ne)činnosti stěžovatelky jako takové. Pokud by případná námitka nefunkčnosti kontrolované pracovní pomůcky po provedení kontroly mohla vést k neprokázání deliktního jednání kontrolovaného subjektu, potom lze takový úkon kontrolního orgánu považovat za reakci na *nebezpečí z prodlení,* neboť opakování zkoušky (ověření funkčnosti) pily by bylo po kontrole vyloučeno. Okolnost jedinečnosti (neopakovatelnosti) ověření funkčnosti pracovního zařízení tak zakládá *nebezpečí hrozícího z prodlení*. Úvaha krajského soudu i kontrolního orgánu o účelu provedení zkoušky funkčnosti pily byla správná, jen byla nesprávně podřazena pod *případ hodného zvláštního zřetele,* aniž by tím byla dotčena

práva stěžovatelky, neboť byla s důvodem úkonu kontrolního orgánu krajským soudem řádně seznámena.

III.c) delikt podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce

[38] Stěžovatelka namítá, že fotodokumentace není dostatečně průkazná a bez použití protokolu je nepoužitelná, aniž by dále specifikovala, která konkrétní zjištění kontrolního orgánu nejsou prokázána. Jak výše uvedeno, stěžovatelka nečiní sporným místo a okamžik pořízení fotodokumentace. Z obsahu fotografií je patrný stav na pracovišti (stavbě mostu), proto nejsou pochybnosti o skutkových zjištěních kontrolního orgánu. Soud neshledal stěžovatelkou vytýkanou vadu kontroly spočívající v její nepřítomnosti při kontrole. Jiné vady protokolu o kontrole stěžovatelka neuvedla, proto byl protokol řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Z fotografií skutečně není zřejmá konkrétní identifikace zde zaznamenaných pracovníků, avšak vzhledem k jejich činnosti i vybavení (ochranná helma a reflexní vesta) je zjevné, že jde o stavební dělníky, kteří se podíleli na zhotovení předmětné stavby. Jejich účast na stavbě prokazuje povahu místa jako pracoviště a provádění prací na těchto částech stavby. Fotodokumentace prokazuje, že v dané části stavby hrozil pád z výšky násobně přesahující výšku zde pracujících osob na okraji konstrukcí budoucího mostu, aniž by osoby byly jakkoli jištěny (např. lany, bezpečnostními postroji), nebo bylo zabráněno jejich pádu ze stavby mostu nějakou konstrukcí stavby (např. zábradlím). Stěžovatelkou tvrzená opatření uzavření místa, kde hrozil pád z výšky, a neprovádění prací na těchto místech zjevně nebyla účinná, jestliže fotodokumentace prokazuje provádění stavebních prací právě v těchto místech. Označení pracoviště zákazem vstupu neoprávněných osob není opatřením, které by směřovala vůči stavebním dělníkům, jimiž dané osoby byly. Je vyloučeno, aby na staveniště vnikly osoby, které by bez právního důvodu pokračovaly ve stavbě mostu a používaly pracovní pomůcky v takovém rozsahu. Nepřijetím opatření proti pádu z výšky v místě skutečného výkonu práce došlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu a to bezpečnosti a zdraví zaměstnanců.

[39] Stěžovatelka nekonkretizovala, které konkrétní osoby na fotografiích zhotovených kontrolním inspektorem, nejsou jeho zaměstnanci. Výtky vůči rozsudku či postupu krajského soudu, potažmo ve vztahu ke správním orgánům, musejí být zaměřené a určité, jinak nemohou být projednány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Z fotodokumentace vyplývá, že pracovníci jsou vybaveni reflexní vestou s nápisem Metrostav, zároveň při kontrole dne 28. 5. 2015 byli ztotožněni zaměstnanci stěžovatelky S. J., D. M. a M. H. Dále jsou názvem stěžovatelky označeny i pracovní stroje na pracovišti. Obecná námitka neprokázání pracovního poměru osob na pracovišti a z toho plynoucího důvodu jejich výskytu na pracovišti je proto nedůvodná. Ostatně je nedůvodná již proto, že podle správních orgánů nebylo rozhodné, zda jsou pracovníci zaměstnanci stěžovatelky, neboť povinnost stěžovatelky byla dána jejím postavením zhotovitele (§ 12 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb.). Proti takovému závěru žalovaného stěžovatelka v řízení dle s. ř. s. námitky neuplatnila.

[40] Ohrožení pádem bylo prokázáno pořízenou fotodokumentací, proto není důvodná námitka, že „otázku objektivní odpovědnosti je nutno zkoumat až ve chvíli, kdy k ohrožení skutečně došlo, což se v daném případě nestalo, neboť skutková podstata § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce zůstala nenaplněna“. Z rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by krajský soud posuzoval objektivní odpovědnost dříve než naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, ostatně při posuzování deliktní odpovědnosti stěžovatelky v dané věci nelze takové otázky od sebe účelně oddělit. Stěžovatelka však takto vymezila námitku kasační stížnosti, proto se soud omezil na výše uvedené konstatování o prokázání nebezpečí pádu z výšky pracoviště, aniž by byla přijata opatření, aby zaměstnanci byli chráněni před nebezpečím pádu nebo zřícení z výšky vyšší než 1,5 metru (§ 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 362/2005 Sb.).

[41] Tvrzení stěžovatelky o tom, že nelze určit, zda se jednalo o pracovní činnost, při které jsou zaměstnanci vystavení nebezpečí pádu dle nařízení vlády, stěžovatelka v žalobě neuplatnila, proto se soud námitkou nezabýval, neboť se v této části kasační stížnost *opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl* (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

III.d) delikt podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce

[42] Soud dále přistoupil k přezkumu důvodnosti námitek týkajících se druhého deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Dle tohoto ustanovení se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že *neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí*.

[43] Právní úprava povinností zaměstnavatele z hlediska zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci vychází z § 101 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Tyto povinnosti jsou dále rozvedeny v zákoně č. 309/2006 Sb. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. *je zaměstnavatel povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Pracovní zařízení musí být vybavena ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců*. Ustanovení § 4 odkazuje na podrobnější úpravu v prováděcím právním předpise. Tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí. Podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., se pro účely tohoto nařízení *rozumí ochranným zařízením mechanické, elektrické, elektronické nebo jiné obdobné zařízení sloužící k bezpečnosti a ochraně života a zdraví zaměstnanců*. Podle § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. *jsou minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením : vybavení zařízení zábranou nebo ochranným zařízením nebo přijetí opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení nebo pádu břemene (písm. d) a vybavení vhodným ochranným zařízením a zabezpečením před ohrožením života a poškozením zdraví tak, aby*

chránilo zaměstnance zejména před možným poškozením zdraví zaměstnance způsobeným zachycením nebo destrukcí pohybující se části zařízení (písm. r) bod 4).

[44] Právní předpis tedy nestanoví konkrétní bezpečnostní opatření u jednotlivého stroje, technického zařízení, dopravního prostředku a nářadí (v souladu se čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/104/ES o minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví pro používání pracovního zařízení zaměstnanci dále jen „pracovní zařízení"), ale typově je definuje dostatečně. Ochranným opatřením u stolní kotoučové pily jednoznačně není odpojení od zdroje elektrické energie. V prvé řadě to budou opatření vytvořená samotným výrobcem, zde právě ochranný kryt pilového kotouče a rozevíracího klínu.

[45] Pila sice nebyla v době kontroly aktivně využívána k pracovní činnosti, avšak povinnost zaměstnavatele podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. nelze restriktivně omezit pouze na okamžik faktického používání pracovního zařízení při výkonu pracovní činnosti. Restriktivní výklad je totiž v rozporu nejen s textem § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., ale i jeho účelem. Text ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. je nutné rozčlenit, aby byl zřejmý jeho obsah. Slovní spojení *„při práci"* se vztahuje výhradně k předchozímu spojení *„bezpečnosti a ochrany zdraví"*, tedy je definován znovu zákonem chráněný zájem - ochrana bezpečnosti a zdraví zaměstnanců „při práci" bez ohledu na to, zda zaměstnanci v daný okamžik fakticky vykonávají pracovní činnost. Danou část ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) proto nelze vnímat jako „časové" vymezení deliktního jednání pachatele. Takovému jazykovém výkladu odpovídá i další část ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) - *„pro práci, při které budou používány"*. Tedy že povinnost zaměstnavatele se vztahuje na pracovní zařízení, která zaměstnanci používají nebo mají používat za účelem splnění úkolů při své pracovní činnosti. Spojení *„při které budou používány"* tak vyjadřuje stav nejen přítomný probíhající, ale i stav budoucí možný. Přitom povinnost zaměstnavatele se vztahuje nejen na zajištění *vhodných pracovních prostředků* (věta prvá § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb.*)*, ale i na jejich *vybavení ochrannými zařízeními (*věta druhá § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb.). K tomu lze srovnat čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/104/ES, dle kterého *zaměstnavatel přijme nezbytná opatření k zajištění toho, aby pracovní zařízení dané k dispozici zaměstnancům v podniku nebo závodě bylo vhodné pro vykonávanou práci, nebo aby bylo k tomuto účelu řádně upraveno a mohlo být používáno zaměstnanci bez ohrožení jejich bezpečnosti a zdraví.* Slovní spojení *„dané k dispozici"* vyjadřuje jednoznačně, že povinnost zaměstnavatele není poplatná jen po dobu výkonu pracovní činnosti s využitím toho kterého pracovního zařízení, nýbrž se vztahuje již na přítomnost pracovního zařízení na pracovišti a tím i jeho využitelnosti pro plnění pracovních úkolů zaměstnancem. Jazykový výklad § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. odpovídá účelu tohoto ustanovení a to ochraně zaměstnanců jakožto subjektů, kteří jsou ve vztahu k zaměstnavateli v nerovném postavení, neboť jsou povinni plnit jeho pokyny pro plnění pracovních povinností.

[46] V dané věci byla pila pouze doplňkovým pracovním zařízením, byla volně dostupná na pracovišti a tedy i kdykoli použitelná pro výkon práce na stavbě. Omezením povinnosti zaměstnavatele pouze na faktické použití pracovního zařízení (pily) by došlo k popření zákonem chráněného zájmu na ochranu bezpečnosti a zdraví zaměstnanců, pokud

jde o pracovní zařízení, které zaměstnanci nepoužívají při pracovní činnosti setrvale, nýbrž nahodile. Rozhodné je, zda bylo pracovní zařízení (pila) využitelné pro plnění pracovních úkolů a bylo umístěno na pracovišti k dispozici zaměstnanců. Účelu ochrany zaměstnanců tak odpovídá kontinuální povinnost zaměstnavatele vůči pracovním prostředkům na pracovišti bez ohledu na jejich momentální využití. Úvaha správních orgánů i krajského soudu o naplnění definice používání zařízení ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. byla nadbytečná, neboť definiční znaky objektivní stránky správního deliktu podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. za porušení § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. byly naplněny již přítomností pily na pracovišti, jestliže její provozuschopnost i uživatelnost pro plnění pracovních úkolů nebyla sporná. Zejména pokud stěžovatelka nijak blíže nespecifikovala tvrzenou údržbu krytu, v čem spočívala, kdy a jak probíhala.

[47] Vzhledem ke konstrukci krytu lze důvodně předpokládat prostou mechanickou opravu spojů nebo tvaru krytu, resp. jeho výměnu. Tedy činnost na pracovišti okamžitě proveditelnou. Stěžovatelka nepředložila soudu svou kvalifikovanou verzi jednání, se kterou by se mohl soud vypořádat a posoudit její relevantnost. Její námitka neobsahuje skutkové tvrzení o povaze příčiny nepřítomnosti krytu na pile, nelze tak posoudit, zda se mělo jednat o údržbu nebo opravu a z toho dovodit další okolnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Mezi účastníky bylo nesporné, že se na pracovišti nacházela funkční kotoučová pila bez ochranného krytu, a proto byly naplněny znaky správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Podle § 2 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., se používáním zařízení rozumí i jejich údržba. Údržba pracovního zařízení tak sama o sobě nevylučuje, ba naopak zakládá, zákonnou povinnost zaměstnavatele zajistit *vybavení zařízení zábranou nebo ochranným zařízením.* Stěžovatelka nespecifikovala okolnosti údržby, tedy ani netvrdila důvody neaplikovatelnosti § 2 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Danou námitku stěžovatelka vymezila pouze obecně, přičemž závěr krajského soudu o naplnění skutkové podstaty správního deliktu omisivním jednáním stěžovatelky během údržby byl v souladu s výše uvedenými právními předpisy.

III.e) výše pokuty

[48] K námitce výše uložené pokuty soud uvádí, že „velikost“ stěžovatelky byla součástí posouzení majetkových poměrů stěžovatelky při ukládání výše pokuty, nikoli při posuzování naplnění skutkové podstaty správního deliktu. V souladu se zásadou rovnosti je nerozhodné, zda se porušení zákonné povinnosti dopustila malá nebo velká stavební firma. Avšak v souladu s preventivní a represivní funkcí trestu je nutné přihlédnout k majetkovým poměrům pachatele. Kontrolní orgán zjistil majetkové poměry stěžovatelky a uložil pokutu ve výši, která není způsobilá zasáhnout ekonomickou stabilitu stěžovatelky. Zároveň správní orgány v souladu se zákonem přihlédl k tomu, že stěžovatelka působí v oboru stavebnictví dlouhou dobu a je seznámena s předpisy bezpečnosti práce. Rozhodnou přitěžující okolností v dané věci bylo, že se stěžovatelka dopustila dvou správních deliktů, prvého i přes předchozí výstrahu inspektora kontroly. Zároveň bylo přihlédnuto k recidivě stěžovatelky, která se opakovaně dopouští správní deliktů v oblasti bezpečnosti práce. Tato rozhodná kritéria pro určení výše pokuty však stěžovatelka nijak žalobou ani kasační stížnosti nenapadla. Soud neshledal ani námitku proti uložené pokutě za důvodnou a aproboval závěr krajského soudu o zákonnosti

rozhodnutí žalovaného spočívajícím v přihlédnutí k poměrům stěžovatelky ve smyslu zisků stěžovatelky, předmětu její činnosti, a nejen z toho plynoucí znalosti předpisů bezpečnosti práce.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Námitky uplatněné v kasační stížnosti nejsou důvodné, proto soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), neboť neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[50] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu